

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Dissertatio Philosophico-Philologica In Nouissima Daudis
Verba, 2. Sam. XXIII, 1-8**

Stentzler, Lorenz Stentzler, Lorenz

Gryphiswaldiæ, [MDCCXXXVIII?]

VD18 13287737

§. VIII. [Scopus verborum.]

urn:nbn:de:gbv:45:1-14998

§. VIII.

Euolutis circumstantiis, quæ a rebus externis petuntur, ad interiora nobis erit penetrandum, & ex visceribus eruendæ, quæ in medium afferre e re ducimus. Offert se hic nobis primo loco Scopus dicentis, quem & Occasio §. III. & Tempus §. IIII. nobis produnt. Dauides iam in eo erat, vt illi eueniret, quod ad maximum terrorem mortalibus alias solet proponi. Seditioes, quibus in viscera sæviebant filius, & quibus utebatur sceleris ministris atque sociis, ægrotum moribundi sollicitabant animum. Impetus illius, qui hostilem in pios gerit animum, nullamque temere dimittit occasionem rei bene gerendæ, animum permouebant, quibus frangi & ita cadere potuisset afflictus, vt nulla res eum ad æquitatem animi potuisset extollere. Tantum vero aberat, vt Dauides his malis frangeretur, vt potius animo forti, vereque magno impetus hostiles sustineret, animum labantem erigeret, erectum consolando leuaret, leuatum confirmaret. Et quoniam spe certissima fretus, promissionem sibi datam non fore irritam, aduersa quæcunque æquo ferebat animo, amorem atque delicias humani generis in sinu, oculis atque ore habere gestiebat. Aduersarios atque impios, pessime rebus suis consulentes, sui admonebat officii, ne indulgentiam tanti regis, cui regna reliqui omnes ferrent accepta, frustra requirerent, quin imo neglecti officii grauissimas darent pœnas. Scopus itaque generalis horum verborum cum sit in eo positus, vt Dauides animum confirmet Messiaæ aduentu, rebusque aduersariorum consulat, refractariis autem pœnas denunciaret, cum speciali singularum partium illi optime conuenire intelligimus. Si enim a versiculo primo propter rationes §. II. allatas discesserimus, v. 2. & 3. adducitur fundamentum, cui fides Dauidis innitatur. Messias vero dum DEVS Israëlis dicitur, omnia cum Salomone gesta non nisi nutu illius at-

C

que

que sapientissimo consilio eius, qui specialem populi curam gerebat, facta significantur, quem quoque sibi aliisque præsidium proponit atque receptaculum. Hic est qui fata mortalium dispensat, qui iustissimus nos, vitiis flagitiisque notatos, purgat, & prout Patrem reueretur ipse, sic suos vero numinis imbuit timore. Versiculus 4. & 5. quoad priorem partem in specie respicit cogitationes male feriatorum, falsamque, qua animum lætabant, spem de excidio stirpis atque familiæ Salomonis. Meliora sibi promittit propter intimam cum Deo coniunctionem, naturam quippe qui induturus erat humanam. Promissionem Noster vocat fœdus ad significantum, quod certa, firma futura esset atque stabilis, quam sibi omnibusque ad salutem proponit. Tantum abest, vt Noster animo frangatur, si familia ad paucos fuerit redacta, vt potius ea delectetur, omnibusque id expetat votis. v. 6. Dux tribuitur impiis, quem sequantur, qui ipsi cum nullius sunt frugis, nec se ad officium redigi patiuntur, grauissimis afficientur suppliciis v. 7.

§. VIII.

Pedem promouemus ad illa, quæ verba nostra antecedunt, & quæ sequuntur. Pericopa nostra præcedenti capiti iungitur per Particulam Vau, vid. §. XI. Continet autem illud gratiarum actionem, quod DEVS causam Dauidis egerit, illumque vindicauerit ab hostibus. Vaticinium nostrum eiusdem ferme argumenti, iungitur, quo quasi finem labori, coronidemque operi imposuisse videtur, dum significat scriptor diuinus, a quo præsidium petierit, & cui auxilium acceptum tulerit Dauides. Subnectitur verbis nostris catalogus illorum, quorum opera Dauides vsus fuit in bello, qui tanquam viri fortes atque manu strenui res feliciter gesserunt. Noster autem illis confisus non est, spem potius atque fiduciam collocavit
in